

عنوان مقاله:

تبیین ساختاری خودکشی در شهرستان ایذه

محل انتشار:

نشریه آفاق علوم انسانی، دوره 7، شماره 76 (سال: 1402)

تعداد صفحات اصل مقاله: 19

نویسندگان:

ابوالقاسم نوروزی - دانشجوی دکترای جامعه شناسی دانشگاه آزاد اسلامی دهقان

مبین کوه شوری - دانشجوی کارشناسی ارشد پژوهش علوم اجتماعی دانشگاه خوارزمی

خلاصه مقاله:

خودکشی به خودی خود یک نوع اختلال محسوب نمی شود ولی نتیجه یک یا چند اختلال روانی و یا به دلیل مشکلات هیجانی و عدم کنترل احساسات می باشد. خودکشی در نوجوانان به دلیل یاس، احساس پوچی، سرخوردگی از تحصیل و مسائل عاطفی و عشقی است. اما در میان زنان، مهمترین عامل خودکشی، اختلافات و خشونت های خانوادگی است و در بین مردان و جوانان که معمولاً با شیوه های جنجال برانگیز همراه است در اعتراض به مسائل اجتماعی و اقتصادی، بیکاری و بحران های جامعه صورت می گیرد. در این پژوهش با در نظر گرفتن متغیرهای اجتماعی و فرهنگی و با روش پیمایش مقطعی به بررسی میزان گرایش به خودکشی در بین شهروندان ۱۵-۴۵ ساله ساکن شهر ایذه پرداخته است. بر اساس نتایج پژوهش جوانان نسبت به میانسالان و بیکاران و محصلان نسبت به شاغلان و مجردها نسبت به متاهل ها گرایش بیشتری به خودکشی داشته اند. همبستگی متغیرهای اعتقادات و احساس ناامیدی با گرایش به خودکشی، به ترتیب منفی و مثبت بوده است. مهمترین متغیر تاثیرگذار بر گرایش به خودکشی احساس ناامیدی و تاثیر اعتقادات بر گرایش به خودکشی بیشتر غیر مستقیم بوده است. در نهایت دو متغیر احساس ناامیدی و مجرد بودن توانسته اند بیش از نیمی از واریانس (۵۵ درصد) گرایش به خودکشی پاسخگویان را تبیین کنند.

کلمات کلیدی:

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1886633>

